

Arrest

nr. 296 559 van 6 november 2023
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. MOSKOFIDIS
Rootenstraat 21/18
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 juli 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 juni 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 september 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 oktober 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat A. MOSKOFIDIS en van attaché E. GUSSÉ, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 28 januari 2021 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 14 april 2022.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 29 juni 2022 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, M. S. A., verklaart over de Afghaanse nationaliteit te beschikken. U heeft de Pashtun etniciteit en bent een soennitisch moslim. U bent geboren in Mir Bazar, een dorp in de provincie Kandahar. Uw vader werd als geletterd persoon gedwongen te werken voor de taliban tijdens hun vorige regeerperiode. Dit als een soort archivaris. Toen het regime van de taliban werd beëindigd, vroegen ze uw vader om verder voor hen te werken. Hij weigerde, waarop hij werd gedood. U verhuisde dan met de rest van uw familie naar het dorp Bandare-Shorab, district Khanabad, provincie Kunduz om bij uw oom langs moederszijde K. te gaan wonen. Vier jaar geleden werd ook uw oom door de taliban gedood tijdens een gevecht tussen de lokale politie en de taliban waar hij per toeval middenin belandde. U had vijf of zes maanden voor uw vertrek uit Afghanistan een bakkerij opgestart waarbij u samenwerkte met een man genaamd K. J. die het brood bakte samen met zijn twee zonen en u het brood verkocht. U was de eigenaar van deze bakkerij. Via uw buur K. M. slaagde u er in een contract met de districtsoverheid te regelen waardoor u hun dagelijkse brood mocht leveren. Ongeveer drie dagen voor uw vertrek begonnen uw problemen met de taliban toen vier van hen op bezoek kwamen bij u in de bakkerij. Ze plaatsten een bom in het brood bestemd voor het districtshuis en vroegen u mee te werken op straffe van dood. Een van de vier herkende u als zijnde H., iemand uit het dorp. U stemde uit schrik toe om mee te werken, maar toen de verantwoordelijke van het district het brood kwam ophalen hebt u hem verteld over de bom. Hierop werd iedereen in de buurt geëvacueerd. Ook de vier talibanleden, die iets verderop stonden om u te controleren, liepen weg. U werd gearresteerd en naar het districtshuis gebracht. U gaf hen uiteindelijk de naam van H. en werd na bemiddeling van de dorpsoudsten vrijgelaten. U bleef ongeveer twee dagen opgesloten. Dezelfde dag nog werd H. door de autoriteiten gearresteerd. Toen u vrijkwam, zei K. M. u niet naar huis terug te keren, waarop u bij een andere vriend ging overnachten. Uw moeder belde u twee keer op om te zeggen dat de taliban was langsgekomen op zoek naar u, waarop ze besloot dat het beter was dat u het land verliet. De ochtend erop vertrok u met de auto uit het dorp. U reisde naar Nimroz, vanwaar u Afghanistan verliet. Dit was ongeveer een jaar en acht maanden geleden. U reisde via Iran naar Turkije, waar u een maand verbleef. Nadien reisde u verder via Griekenland naar Macedonië. Hier werd u gearresteerd door de politie, die u naar Servië bracht. Vandaaruit reisde u verder met de auto naar België. Hier dient u een verzoek om internationale bescherming in op datum van 28 januari 2021. Na uw vertrek werd H. ondertussen vrijgelaten uit de gevangenis. De taliban is ook nog een keer naar het huis van uw zus gekomen om naar u te vragen. Dit was vier of vijf maanden geleden.

Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS legt u geen documenten neer. Na uw persoonlijk onderhoud maakte u een kopie van uw taskara over aan het CGVS.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofdte kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt. U vermeldt weliswaar geheugenproblemen, maar er dient te worden vastgesteld dat u nog steeds bij machte bent om op volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan de procedure deel te nemen. U legt geen attest neer ter staving van eventuele psychologische problemen. Er werd u verder gevraagd of u in behandeling was voor bovenstaande problemen, waarop u negatief antwoordde (zie CGVS, p.5). Tijdens het persoonlijk onderhoud zelf werd door u ook geen melding gemaakt van ongemakken. Ook het CGVS kon dergelijke noden niet vaststellen in uw hoofdte tijdens het persoonlijk onderhoud. Het persoonlijk onderhoud verliep in normale omstandigheden. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van het verzoek om internationale bescherming blijkt dat een Afghaanse verzoeker om internationale bescherming een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in principe de vluchtelingenstatus toekennen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig art.1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er in hoofdte van uw persoon een gegronde vrees kan worden vermoed voor vervolging omwille van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep. Verder wordt er ook vastgesteld dat er geen sprake is van een reëel risico op het lijden

van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 van de gecoördineerde Vreemdelingenwet, waardoor het CGVS u evenmin de status van subsidiaire bescherming toekent.

Bij terugkeer vreest u vervolgd te worden door de taliban. Hieraan kan echter geen geloof worden gehecht. Uw verklaringen bevatten immers verschillende vaagheden en onwaarschijnlijkheden en stemmen niet overeen met de algemene beschikbare informatie.

Vooreerst vermeldt u dat uw vader werkzaam zou geweest zijn voor de taliban tijdens hun vorige regeerperiode waarbij hij werd gedood door de taliban toen hij na de val van hun regime weigerde verder te werken voor hen. Deze feiten speelden zich af toen u de leeftijd had van ongeveer twaalf jaar oud (zie CGVS, p.12). Ook vermeldt u dat uw oom langs moederszijde K. slachtoffer werd van willekeurig geweld tussen de overheid en de taliban (zie CGVS, p.6 en 7). Het CGVS stelt vast dat er op zich geen reden is om te twijfelen aan dit deel van uw relaas. Het is echter niet omwille van deze feiten omtrent uw vader en oom dat er actueel een vrees in uw hoofde kan worden vastgesteld. Om in aanmerking te komen voor de toekenning van internationale bescherming volstaat het niet om enkel te verwijzen naar deze eerdere feiten jegens uw vader en oom. U dient uw vrees immers te concretiseren en individualiseren. Uw vader werd volgens uw verklaringen al zeker achttien jaar voor uw vertrek uit Afghanistan gedood door de taliban. U maakt verder ook geen gewag van verdere problemen met betrekking tot deze feiten. Uit uw verdere relaas blijkt dat de problemen met de taliban die aanleiding vormden voor uw vertrek hier verder los van staan. Dit geldt ook voor de feiten jegens uw oom, aangezien dit willekeurig geweld betrof ten gevolge van de veiligheidssituatie destijds in Afghanistan. Uw oom zou hiervan een toevallig slachtoffer zijn geweest en niet aanzien zijn als een gericht doelwit.

Ten aanzien van uw persoonlijke problemen met de taliban na de dood van uw vader en oom die aanleiding gaven tot uw vertrek, kan er om volgende redenen hier geen geloof worden gehecht.

U zegt ten eerste dat u een mondeling contract had met het district om brood te leveren. Zo beweert u dat uw buur K. M. de toenmalige districtschef H. A. kende, en hij zo kon regelen dat u het brood leverde aan het district (zie CGVS, p.16). U ging dan naar het districtshuis om dit te regelen, maar over dit bezoek bent u vaag. U weet bijvoorbeeld niet met wie u daar heeft gesproken. Ook op de vraag hoe u wist waar of bij u wie u moest zijn, antwoordt u vaag en zegt u dat u iemand sprak en ergens naar een of ander logistiek bureau werd gestuurd (zie CGVS, p.16). Dat u niets meer kan vertellen over wie u daar precies hebt gesproken of hoe dit in zijn werk ging, is opmerkelijk te noemen, aangezien dit toch geen onbelangrijke klant voor u vormde en het district toch niet eender welke bakker aanstelt om het brood te leveren. U bent zo mogelijk nog vager over de persoon van het district die het brood kwamen ophalen. Zo kan u ten eerste niet zeggen van welk departement of overheidsinstantie deze persoon was (zie CGVS, p.15). Dit is des te opmerkelijker aangezien u bij uw eerste gehoor bij DVZ zei dat het de politie betrof die het brood bij u kwam ophalen (zie vragenlijst DVZ). Tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS werd u expliciet gevraagd of het specifiek de politie betrof of anderen van het district, waarop u antwoordde dat u het niet wist van welk departement of instantie deze personen waren, en dat u enkel kon zeggen dat ze van het district waren (zie CGVS, p.15). Dat u bij DVZ eerst beweert dat het de politie was en later tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS niet meer lijkt te weten welke instantie het betreft, komt uw geloofwaardigheid niet ten goede. U beweert in het begin van het persoonlijk onderhoud op het CGVS dat u problemen had met het begrijpen van de tolk tijdens uw gehoor op de DVZ (zie CGVS, p.4). Deze verschuiving kan echter op weinig bijval rekenen aangezien u eerder al werd gevraagd of u opmerkingen of correcties wenste te maken bij uw verklaringen bij DVZ, hetgeen u naliet te doen (zie CGVS, p.4). Verder gaf u aan dat u op de DVZ een kopie werd meegegeven van de CGVS vragenlijst. U had dus alle mogelijkheden om dit door iemand te laten vertalen en zo te controleren of alles correct was opgeschreven. U wenste dit niet te doen omdat u er het nut niet van inzag (zie CGVS, p.4 en 5). Aangezien u geen correcties wenste te maken bij uw verklaringen tijdens uw persoonlijk onderhoud op de DVZ toen u er naar werd gevraagd en u ook nog de kans werd gegeven uw verklaringen nog eens na te lezen door het meegeven van een kopie, is het excuus dat u aanvoert met betrekking tot uw incoherente verklaringen van eventuele vertaalproblemen op de DVZ niet afdoende. Het is dan ook vreemd te noemen dat u bij de DVZ iets anders verklaart dan bij het CGVS. Verder kan u niets zeggen over de persoon die het brood kwam afhalen, zelfs zijn naam niet (zie CGVS, p.15). Hiermee geconfronteerd zegt u dat het niet nodig was de naam van de persoon te kennen (zie CGVS, p.15). U vermeldde eerder dat u uw bakkerij al vier of vijf maanden voor uw vertrek had en u sinds het begin leverde aan het district waarbij het altijd dezelfde persoon was die het brood kwam halen (zie CGVS, p.15). Dat u dan niet meer details over deze persoon kan verschaffen en zelfs zijn naam niet kan noemen, zelfs al vond u dat niet nodig, is opmerkelijk.

Ten tweede zijn uw verklaringen omtrent de wijze waarop de taliban u rekruteerde voor een bomaanslag niet aannemelijk. U spreekt hierbij namelijk van gedwongen rekrutering door de taliban. Uit algemeen beschikbare informatie (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf en de EUAA Country

Guidance van april 2022) blijkt dat de taliban zelden gebruik maakte van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door u wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. U slaagt er bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken dat haar persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban.

Uit uw verklaringen blijkt niet dat er ten aanzien van u een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde u bij de taliban te laten aansluiten.

Verder is met name een bomaanslag een vaak complexe operatie die voor de taliban resource-intensief zijn en waarbij veel voorbereiding in kruit, zo blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd. Rekruten dienen een sterke religieuze en ideologische overtuiging te bezitten en moeten kunnen vertrouwd worden. Uit uw verklaringen kan echter niet afgeleid worden dat u door de taliban werd klaargestoomd voor een dergelijke complexe operatie als een bomaanslag. Nergens blijkt dat u over een diepe religieuze of ideologische overtuiging beschikte en te vertrouwen bleek voor de taliban. Integendeel, u weigerde oorspronkelijk de aanslag uit te voeren en u kan omwille van het profiel van uw vader evenmin als een loyale rekrut worden beschouwd (zie CGVS, p.10, 14 en 15). Verder verklaart u dat de taliban zonder meer uw winkel binnenstapten en u op dat zelfde moment de aanslag lieten uitvoeren. Dit zonder dat ze hiervoor ooit al eens eerder op bezoek waren geweest (zie CGVS, p.17). Dit getuigt niet van een bijzonder efficiënte voorbereiding.

Ook het gezegde plan van de taliban om een bom te verstoppen in brood om het zo te laten ontploffen in het districtcentrum getuigt eerder van een amateuristische aanpak. Zo beweert u dat de bom gewoon mee ingepakt werd, samen met ongeveer tweehonderd tot driehonderd broden (zie CGVS, p.17). Een bom ingepakt in brood lijkt als iets wat wel zou opvallen, hetgeen ook gebeurde. Zo zegt u dat de persoon van het district die het brood kwam halen, meteen opmerkte dat het heel zwaar woog waarop u hem alles vertelde over de bom (zie CGVS, p.17). Dat de taliban via dergelijke amateuristische poging zou proberen een bom te doen ontploffen in het districtshuis strookt niet met het professionalisme dat de taliban normaal voor de dag legt bij dergelijke aanslagen. Een dergelijke kortzichtige aanpak en uitrol van een gevaarlijke opdracht als een bomaanslag zoals door u omschreven en die u zou zijn toegewezen, stemt niet overeen met de realiteit en lijkt erop door u gefabriceerd te zijn. Er kan dan ook worden geconcludeerd dat de manier waarop de taliban volgens u te werk ging in uw rekrutering voor een aanslag niet strookt met de algemeen beschikbare informatie en aldus weinig geloofwaardig is.

Ten slotte beweert u dat er door uw toedoen H., een mededorpeling en één van de talibanleden, gearresteerd werd (zie CGVS, p.19). U zegt dat u denkt dat hij dezelfde dag dat u werd vrijgelaten door het district gearresteerd werd (zie CGVS, p.19). Maar u bent vaag over hoe u dit te weten kwam. Er werd u een aantal keren gevraagd hoe precies u het te weten kwam, waar u ontwijkend op antwoordt. Uiteindelijk beweert u dat u het te weten kwam doordat de taliban uw zus bezocht en zei dat H. in de gevangenis had gezeten, maar was vrijgelaten. En dat dit uw schuld was en u moest boeten (zie CGVS, p.19). In uw verklaringen dienaangaande zijn er echter meerdere inconsistenties in op te merken. Ten eerste vermeldde u niets over het bezoek van de taliban aan uw zus tijdens uw gehoor bij de DVZ. Dit terwijl dit een essentieel element is in uw relaas en u verklaart dat het bezoek van de taliban twee maanden na uw vertrek was, dus nog voor uw gehoor bij DVZ (zie CGVS, p.20). Het is opmerkelijk te noemen dat u dit dan niet vermeldde gevraagd naar uw problemen tijdens uw persoonlijk onderhoud op de DVZ. Het feit dat H. u zoekt uit wraak is namelijk de kern van uw vrees bij terugkeer. Hiermee geconfronteerd beweert u dan ineens dat het bezoek van de taliban pas na het eerste gehoor bij DVZ plaatsvond, ongeveer vier à vijf maanden voor uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS (zie CGVS, p.20). Verder beweert u dat u dacht dat er eerder gevraagd werd naar het tijdstip van de verhuis van uw moeder naar uw zus en niet wanneer de taliban op bezoek kwam bij uw zus (zie CGVS, p.20). Dit is echter een vage uitleg aangezien er eerder al duidelijk werd bedoeld op het bezoek van de taliban. Ten tweede echter verstrikt u zichzelf verder met deze uitleg. U beweerde immers dat u enkel wist van de arrestatie en gevangenneming van H. doordat de taliban op bezoek kwam bij uw zus en hierover sprak (zie CGVS, p.19). Maar tijdens uw gehoor bij de DVZ gaf u al aan dat H. gearresteerd werd door de politie (zie vragenlijst DVZ). Dat u eerst bij de DVZ verklaarde dat H. gearresteerd werd en later tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS verklaart dat u pas na uw eerste gehoor bij de DVZ te weten kwam over de arrestatie en gevangenneming van H. zijn geen gelijklopende verklaringen en komt uw geloofwaardigheid hierin niet ten goede.

Ten gevolge van de vele ongeloofwaardige elementen in uw relaas, kan er geen enkel geloof worden gehecht aan uw verklaringen. Bijgevolg kan u de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 Vreemdelingenwet niet worden toegekend daar u niet aan de voorwaarden voldoet. Er kan immers geen gegronde vrees in uw hoofde worden vastgesteld.

De taskara die u doorstuurde na uw persoonlijk onderhoud ter staving van uw verzoek, kan weinig doen om deze ongeloofwaardigheden te weerleggen. Uw taskara bewijst hoogstens uw identiteit en herkomst, hetgeen tot op heden niet in twijfel wordt getrokken.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevechten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022 (beschikbaar op <https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/>

coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de H. Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie

heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op en Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen. van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een

inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 1 A, § 2 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur zijnde het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het materiële motiveringsbeginsel.

Vooreerst geeft verzoeker aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven in de bestreden beslissing en tracht hij deze vervolgens te weerleggen. Hij volhardt in zijn verklaringen en repliceert dat verweerder geen of minstens te weinig rekening heeft gehouden met de concrete omstandigheden en feitelijkheid ter plaatse alsook met zijn persoonlijkheid en zijn profiel. Verzoeker vervolgt en betoogt dat verweerder bij het nemen van zijn beslissing ten onrechte geen rekening gehouden heeft met het tijdsverloop van bijna twee jaar tussen de gebeurtenissen in Afghanistan en zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS. Verzoeker meent dat in dat opzicht verweerder de oprechtheid van zijn verklaringen ten onrechte in vraag stelt om de reden dat zijn verklaringen zoals afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) en deze afgelegd tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS niet volledig eensluidend zouden zijn. Hij beklemtoont dat de redenen die verweerder meent te kunnen aanhalen om zijn verklaringen op enkele onderdelen in twijfel te trekken niet kunnen worden weerhouden en op zichzelf niet van die aard zijn om afbreuk te doen aan de geloofwaardigheid van zijn verzoek om internationale bescherming. Verzoeker betoogt verder dat verweerder ten onrechte evenmin rekening hield met mogelijke misverstanden die zijn ontstaan tijdens zijn opeenvolgende gehoren, zijnde de verklaringen die hij had afgelegd bij de DVZ en deze op het CGVS. Verzoeker stelt dat bij de DVZ men aan hem duidelijk gevraagd had om kort te willen zijn in zijn antwoorden en dat hij later in het kader van zijn uitgebreid gehoor op het CGVS wel verder in detail zou kunnen spreken over zijn vervolgingsvrees. Verzoeker benadrukt dat dit een redelijke verklaring biedt voor de verschillen die aan het licht zijn gekomen tussen zijn beide gehoren. Hij meent dat de verschillen in geen geval van die aard zijn dat ze de kern van zijn vluchtrelaas zouden aantasten. Hij wijst er bovendien op dat er communicatiemoeilijkheden waren met de tolk bij de DVZ. Verzoeker citeert een fragment uit de notities van zijn persoonlijk onderhoud en stelt dat dit verklaart waarom bij de DVZ werd genoteerd dat hij brood verkocht aan de 'politie', terwijl in het persoonlijk onderhoud op het CGVS hij verduidelijkt had dat het ging om overheidsbeambten van het districtshuis. Voorts betoogt verzoeker dat verweerder ten onrechte uitgaat van hypothetische scenario's en geen rekening houdt met het gegeven dat de realiteit ter plaatse anders kan zijn. Verder stelt verzoeker dat verweerder het merkwaardig vindt dat de taliban een bom zouden verstoppen in het brood om het zo te laten ontploffen in het districtscentrum. Hij stelt dat hij de logica van deze redenering niet begrijpt en meent dat verweerder spijkers op laag water zoekt. Verzoeker betoogt dat verweerder ten onrechte geen rekening houdt met het feit dat de taliban, een ervaren verzetsgroep volgens verweerder, niet in alle omstandigheden 'beredeneerd' of logisch te werk gaan, en dat hun activiteiten vaak eerder chaotisch en amateuristisch zijn, zoals in casu het geval kan geweest zijn. Het gegeven dat de taliban amateuristisch te werk zijn gegaan, betekent niet dat de activiteiten van de taliban minder levensbedreigend zouden zijn. Verder meent verzoeker dat verweerder verwijst naar algemene informatie waaruit zou moeten blijken dat de taliban zelden gebruik zouden maken van gedwongen rekrutering omdat zij over voldoende vrijwilligers zouden beschikken die zich bij hen willen aansluiten. Verzoeker betoogt dat de het CGVS zich vergist heeft bij het analyseren van zijn verklaringen, minstens werden zijn verklaringen door verweerder verkeerd geïnterpreteerd. Hij stelt dat de door verweerder geciteerde inconsistenties en/of onaannemelijkheden in zijn verklaringen in zijn geval niet kunnen worden aanzien als dermate belangrijke onderdelen in zijn verklaringen en op zichzelf niet van aard zijn om afbreuk te doen aan de geloofwaardigheid van zijn verzoek. Verzoeker benadrukt dat de toelichting die hij aan verweerder gaf telkens als hij werd gevraagd om meer uitleg te geven over bepaalde onderdelen waarover verweerder zich bedenkingen had gemaakt, wel degelijk aannemelijk was en niet a priori ongeloofwaardig. Verzoeker stelt dat de hoeveelheid verklaringen zoals

afgelegd tijdens zijn beide onderhouden en die wél aannemelijk en eensluidend waren, in ruime mate het aantal verklaringen die dat misschien, op enkele onderdelen, niet eensluidend waren, overstijgen. Hij meent dat verweerder motiveert dat hij ten kwade tegenstrijdige verklaringen zou hebben afgelegd onder andere over het tijdstip dat de taliban een bezoek hadden gebracht aan zijn zus. Verzoeker betoogt dat één en ander het gevolg is van verwarring in zijn hoofd. Hij benadrukt dat bij aanvang van zijn persoonlijk onderhoud, hij klaagde over geheugenproblemen en over het gegeven dat hij wegens slaaptekort (mede door de Ramadan periode waarin hij verkeerde) concentratieproblemen had. Verzoeker citeert hierbij fragmenten uit de notities van zijn persoonlijk onderhoud. Verzoeker betoogt verder dat verweerder verder ten onrechte en ten kwade duidt dat hij niet meer informatie kon geven over de identiteit van de personen die werkzaam waren op het districtshuis aan wie hij brood leverde. Hij stelt dat het voor hem irrelevant was om de identiteit van de districtsmedewerkers te kennen. Verzoeker benadrukt dat het verzoekers buurman was die over de connecties met medewerkers binnen het districtshuis beschikte en hij dankzij zijn buurman de job had gekregen om grote hoeveelheden brood te kunnen leveren aan de medewerkers binnen het districtshuis. Hij meent dat het enige dat voor hem van belang was, was dat hij brood kon leveren aan het districtshuis. Verzoeker beklemt toont dat al het overige, zoals de identiteit van de district-medewerkers, niet essentieel was voor hem. Verzoeker besluit dat verweerder ten onrechte selectief tewerk gaat. Vervolgens wijst verzoeker op zijn reisweg en betoogt hij dat verweerder geen rekening hield met het menselijke aspect. Hij betoogt dat de traumatische ervaringen die hij daarbij heeft ondergaan, wel degelijk een redelijke verklaring konden bieden voor het feit dat hij in de maanden die daarop volgden de gebeurtenissen heeft trachten te verwerken, uiteraard op zijn eigen manier. Hij stelt dat het algemeen geweten is dat een traumatische ervaring bij een mens kan leiden tot psychische stoornissen, waaronder verdringing, vervlakking, verandering van de bewustzijnstoestand en zelfs tot een vertekende beleving van de werkelijkheid. Tot slot bespreekt verzoeker op omstandige wijze het reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Doorheen zijn verzoekschrift citeert verzoeker fragmenten uit de notities van zijn persoonlijk onderhoud.

2.2. Stukken

2.2.1. Op 3 oktober 2023 dient verweerder overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota in waarin hij verwijst naar volgende rapporten:

- EUAA, "Afghanistan Security Situation", augustus 2022;
- COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*" van 23 september 2022, die eveneens wordt toegevoegd;
- COI Focus, "Afghanistan Veiligheidssituatie", 5 mei 2022;
- EASO, "Afghanistan Country Focus", januari 2022;
- EUAA, "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city", augustus 2022;
- EASO, "Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City", augustus 2020;
- EUAA, "Afghanistan: Targeting of individuals", augustus 2022;
- EUAA, "Country Guidance: Afghanistan. Common analysis and guidance note", april 2022 (hierna: EUAA Country guidance Afghanistan, april 2022);
- EUAA, "COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments" van 4 november 2022;
- EUAA, "Country Guidance: Afghanistan" van januari 2023;
- UNAMA, "Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan", juni 2023.

2.2.2. Verzoeker brengt op 6 oktober 2023 aan de Raad een aanvullende nota bij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet waaraan volgende stukken wordt toegevoegd.

- een usb met daarop 9 foto's + 5 filmpjes.
- drie foto's van verzoeker te Hasselt.

2.2.3. Verzoeker brengt op 9 oktober 2023 ter terechtzitting aan de Raad een tweede aanvullende nota bij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet waaraan volgende stukken worden toegevoegd:

- loonfiches van 2022;
- loonfiches van 2023.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt.

Waar de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

2.3.4. Wat betreft de bijzondere procedurele noden, kan worden gewezen op volgende pertinente motieven in de bestreden beslissing:

"Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofdte kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt. U vermeldt weliswaar geheugenproblemen, maar er dient te worden vastgesteld dat u nog steeds bij machte bent om op volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan de procedure deel te nemen. U legt geen attest neer ter staving van eventuele psychologische problemen. Er werd u verder gevraagd of u in behandeling was voor bovenstaande problemen, waarop u negatief antwoordde (zie CGVS, p.5). Tijdens het persoonlijk onderhoud zelf werd door u ook geen melding gemaakt van ongemakken. Ook het CGVS kon dergelijke noden niet vaststellen in uw hoofdte tijdens het persoonlijk onderhoud. Het persoonlijk onderhoud verliep in normale omstandigheden. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen."

Verzoeker volhardt in zijn beweerde geheugenproblemen doch laat deze concrete motieven ongemoeid zodat hij er geen afbreuk aan kan doen.

2.3.5. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Verzoeker vreest bij een terugkeer gedood te worden door de taliban omdat hij wordt beschuldigd van spionage.

De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen van de partijen ter terechtzitting, in navolging van de commissaris-generaal, tot de vaststelling dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een gegronde, persoonlijke vrees voor vervolging heeft in de zin van het Vluchtelingenverdrag noch dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst treedt de Raad verweerder bij waar die op terechte wijze motiveert inzake het profiel en dood van verzoekers vader en oom:

“Vooreerst vermeldt u dat uw vader werkzaam zou geweest zijn voor de taliban tijdens hun vorige regeerperiode waarbij hij werd gedood door de taliban toen hij na de val van hun regime weigerde verder te werken voor hen. Deze feiten speelden zich af toen u de leeftijd had van ongeveer twaalf jaar oud (zie CGVS, p.12). Ook vermeldt u dat uw oom langs moederszijde K. slachtoffer werd van willekeurig geweld tussen de overheid en de taliban (zie CGVS, p.6 en 7). Het CGVS stelt vast dat er op zich geen reden is om te twijfelen aan dit deel van uw relaas. Het is echter niet omwille van deze feiten omtrent uw vader en oom dat er actueel een vrees in uw hoofde kan worden vastgesteld. Om in aanmerking te komen voor de toekenning van internationale bescherming volstaat het niet om enkel te verwijzen naar deze eerdere feiten jegens uw vader en oom. U dient uw vrees immers te concretiseren en individualiseren. Uw vader werd volgens uw verklaringen al zeker achttien jaar voor uw vertrek uit Afghanistan gedood door de taliban. U maakt verder ook geen gewag van verdere problemen met betrekking tot deze feiten. Uit uw verdere relaas blijkt dat de problemen met de taliban die aanleiding vormden voor uw vertrek hier verder los van staan. Dit geldt ook voor de feiten jegens uw oom, aangezien dit willekeurig geweld betrof ten gevolge van de veiligheidssituatie destijds in Afghanistan. Uw oom zou hiervan een toevallig slachtoffer zijn geweest en niet aanzien zijn als een gericht doelwit.” Bij gebrek aan enig dienstig verweer maakt de Raad deze motieven tot de zijne.

Voorts wordt in de bestreden beslissing besloten dat er geen geloof kan gehecht worden aan verzoekers persoonlijke problemen met de taliban na de dood van zijn vader en oom en wordt erop gewezen dat:

i) verzoeker vooreerst zegt dat hij een mondeling contract had met het district om brood te leveren. Zo beweert verzoeker dat zijn buur K. M. de toenmalige districtschef H. A. kende, en hij zo kon regelen dat verzoeker het brood leverde aan het district. Verzoeker ging dan naar het districtshuis om dit te regelen, maar over dit bezoek is hij vaag. Verzoeker weet bijvoorbeeld niet met wie hij daar heeft gesproken. Ook op de vraag hoe hij wist waar of bij wie hij moest zijn, antwoordt verzoeker vaag en zegt hij dat hij iemand sprak en ergens naar een of ander logistiek bureau werd gestuurd. Dat verzoeker niets meer kan vertellen over wie hij daar precies heeft gesproken of hoe dit in zijn werk ging, is opmerkelijk te noemen, aangezien dit toch geen onbelangrijke klant voor hem vormde en het district toch niet eender welke bakker aanstelt om het brood te leveren. Verzoeker is zo mogelijk nog vager over de persoon van het district die het brood kwam ophalen. Zo kan verzoeker ten eerste niet zeggen van welk departement of overheidsinstantie deze persoon was. Dit is des te opmerkelijker aangezien verzoeker bij zijn eerste gehoor bij de DVZ zei dat het de politie betrof die het brood bij hem kwam ophalen. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS werd verzoeker expliciet gevraagd of het specifiek de politie betrof of anderen van het district, waarop hij antwoordde dat hij het niet wist van welk departement of instantie deze personen waren, en dat hij enkel kon zeggen dat ze van het district waren. Dat verzoeker bij de DVZ eerst beweert dat het de politie was en later tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS niet meer lijkt te weten welke instantie het betreft, komt zijn geloofwaardigheid niet ten goede. Verzoeker beweert in het begin van het persoonlijk onderhoud op het CGVS dat hij problemen had met het begrijpen van de tolk tijdens zijn gehoor op de DVZ. Deze verschoning kan echter op weinig bijval rekenen aangezien verzoeker eerder al werd gevraagd of hij opmerkingen of correcties wenste te maken bij zijn verklaringen bij de DVZ, hetgeen hij naliet te doen. Verder gaf verzoeker aan dat hem op de DVZ een kopie werd meegegeven van de vragenlijst. Verzoeker had dus alle mogelijkheden om dit door iemand te laten vertalen en zo te controleren of alles correct was opgeschreven. Verzoeker wenste dit niet te doen omdat hij er het nut niet van inzag. Aangezien verzoeker geen correcties wenste te maken bij zijn verklaringen tijdens zijn persoonlijk onderhoud op de DVZ toen hij er naar werd gevraagd en hij ook nog de kans werd gegeven zijn verklaringen nog eens na te lezen door het meegeven van een kopie, is het excuus dat hij aanvoert met betrekking tot zijn incoherente verklaringen van eventuele vertaalproblemen op de DVZ niet afdoende. Het is dan ook vreemd te noemen dat verzoeker bij de DVZ iets anders verklaart dan bij het CGVS. Verder kan hij niets zeggen over de persoon die het brood kwam afhalen, zelfs zijn naam niet. Hiermee geconfronteerd zegt verzoeker dat het niet nodig was de naam van de persoon te kennen. Verzoeker vermeldde eerder dat hij zijn bakkerij al vier of vijf maanden voor zijn vertrek had en hij sinds het begin leverde aan het district waarbij het altijd dezelfde persoon was die

het brood kwam halen. Dat verzoeker dan niet meer details over deze persoon kan verschaffen en zelfs zijn naam niet kan noemen, zelfs al vond hij dat niet nodig, is opmerkelijk.

ii) vervolgens verzoekers verklaringen omtrent de wijze waarop de taliban hem rekruteerde voor een bomaanslag niet aannemelijk zijn. Verzoeker spreekt hierbij namelijk van gedwongen rekrutering door de taliban. Uit algemeen beschikbare informatie blijkt dat de taliban zelden gebruik maakten van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door verzoeker wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. Verzoeker slaagt er bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken dat zijn persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban. Uit verzoekers verklaringen blijkt niet dat er ten aanzien van hem een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde verzoeker bij de taliban te laten aansluiten.

iii) een bomaanslag een vaak complexe operatie is die voor de taliban resource-intensief zijn en waarbij veel voorbereiding in kruipt, zo blijkt uit informatie waarover verweerder beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd. Rekruten dienen een sterke religieuze en ideologische overtuiging te bezitten en moeten kunnen vertrouwd worden. Uit verzoekers verklaringen kan echter niet afgeleid worden dat hij door de taliban werd klaargestoomd voor een dergelijke complexe operatie als een bomaanslag. Nergens blijkt dat verzoeker over een diepe religieuze of ideologische overtuiging beschikte en te vertrouwen bleek voor de taliban. Integendeel, verzoeker weigerde oorspronkelijk de aanslag uit te voeren en hij kan omwille van het profiel van zijn vader evenmin als een loyale rekrut worden beschouwd. Verder verklaart verzoeker dat de taliban zonder meer zijn winkel binnenstapten en hem op dat zelfde moment de aanslag lieten uitvoeren. Dit zonder dat ze hiervoor ooit al eens eerder op bezoek waren geweest. Dit getuigt niet van een bijzonder efficiënte voorbereiding.

iv) ook het z gezegde plan van de taliban om een bom te verstoppen in brood om het zo te laten ontploffen in het districtscentrum eerder getuigt van een amateuristische aanpak. Zo beweert verzoeker dat de bom gewoon mee ingepakt werd, samen met ongeveer tweehonderd tot driehonderd broden. Een bom ingepakt in brood lijkt als iets wat wel zou opvallen, hetgeen ook gebeurde. Zo zegt verzoeker dat de persoon van het district die het brood kwam halen, meteen opmerkte dat het heel zwaar woog waarop hij hem alles vertelde over de bom. Dat de taliban via dergelijke amateuristische poging zou proberen een bom te doen ontploffen in het districtshuis strookt niet met het professionalisme dat de taliban normaal voor de dag legt bij dergelijke aanslagen. Een dergelijke kortzichtige aanpak en uitrol van een gevaarlijke opdracht als een bomaanslag zoals door verzoeker omschreven en die verzoeker zou zijn toegewezen, stemt niet overeen met de realiteit en lijkt erop door hem gefabriceerd te zijn. Er kan dan ook worden geconcludeerd dat de manier waarop de taliban volgens verzoeker te werk ging in zijn rekrutering voor een aanslag niet strookt met de algemeen beschikbare informatie en aldus weinig geloofwaardig is.

v) verzoeker ten slotte beweert dat er door zijn toedoen H., een mededorpeling en één van de talibanleden, gearresteerd werd. Verzoeker zegt dat hij denkt dat hij dezelfde dag dat hij werd vrijgelaten door het district gearresteerd werd. Maar verzoeker is vaag over hoe hij dit te weten kwam. Er werd hem een aantal keren gevraagd hoe hij het precies te weten kwam, waar verzoeker ontwijkend op antwoordt. Uiteindelijk beweert hij dat hij het te weten kwam doordat de taliban zijn zus bezocht en zei dat H. in de gevangenis had gezeten, maar was vrijgelaten. En dat dit zijn schuld was en hij moest boeten. In verzoekers verklaringen dienaangaande zijn er echter meerdere inconsistenties op te merken. Ten eerste vermeldde verzoeker niets over het bezoek van de taliban aan zijn zus tijdens zijn gehoor bij de DVZ. Dit terwijl dit een essentieel element is in verzoekers relaas en hij verklaart dat het bezoek van de taliban twee maanden na zijn vertrek was, dus nog voor zijn gehoor bij de DVZ. Het is opmerkelijk te noemen dat verzoeker dit dan niet vermeldde gevraagd naar zijn problemen tijdens zijn persoonlijk onderhoud op de DVZ. Het feit dat H. verzoeker zoekt uit wraak is namelijk de kern van zijn vrees bij terugkeer. Hiermee geconfronteerd beweert verzoeker dan ineens dat het bezoek van de taliban pas na het eerste gehoor bij de DVZ plaatsvond, ongeveer vier à vijf maanden voor zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS. Verder beweert verzoeker dat hij dacht dat er eerder gevraagd werd naar het tijdstip van de verhuis van zijn moeder naar zijn zus en niet wanneer de taliban op bezoek kwam bij zijn zus. Dit is echter een vage uitleg aangezien er eerder al duidelijk werd bedoeld op het bezoek van de taliban. Ten tweede echter verstrikt verzoeker zichzelf verder met deze uitleg. Verzoeker beweerde immers dat hij enkel wist van de arrestatie en gevangenneming van H. doordat de taliban op bezoek kwam bij zijn zus

en hierover sprak. Maar tijdens zijn gehoor bij de DVZ gaf verzoeker al aan dat H. gearresteerd werd door de politie. Dat verzoeker eerst bij de DVZ verklaarde dat H. gearresteerd werd en later tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS verklaart dat hij pas na zijn eerste gehoor bij de DVZ te weten kwam over de arrestatie en gevangenneming van H., bemerkt verweerder dat dit geen gelijklopende verklaringen zijn en dit verzoekers geloofwaardigheid niet ten goede komt.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen.

De weigeringsmotieven zoals hierboven uiteengezet vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Deze worden door de Raad overgenomen. Het komt de verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen.

De Raad stelt vast dat verzoeker er in voorliggend verzoekschrift niet in slaagt om voormelde draagkrachtige motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

Verzoeker volhardt in zijn vluchtmotieven en bekritiseert de pertinente gevolgtrekkingen en appreciatie van verweerder in de bestreden beslissing, doch brengt geenszins argumenten bij ter ontkrachting van de pertinente, correcte en draagkrachtige motieven.

Verzoeker betoogt verder dat verweerder onvoldoende rekening gehouden heeft met de concrete omstandigheden, zijn profiel, de tijdsloop van bijna twee jaar tussen de gebeurtenissen in Afghanistan en zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS en het menselijke aspect waarbij hij zijn traumatische ervaringen benadrukt. Daarnaast wijst verzoeker op het feit dat hij bij aanvang van zijn persoonlijk onderhoud aangaf geheugen-en concentratieproblemen te hebben door slaaptekort.

De Raad besluit dat verzoekers betoog geenszins zijn incoherente, onnauwkeurige en tegenstrijdige verklaringen kunnen verschonen.

Vooreerst stelt de Raad vast dat noch uit verzoekers gehoor, noch uit de bestreden beslissing blijkt dat ten aanzien van verzoeker, gelet op zijn profiel, onredelijke verwachtingen werden gesteld. Op het moment van zijn persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal was verzoeker dertig jaar, waardoor redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in staat is nauwkeurige en coherente verklaringen af te leggen over de feiten die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te verlaten, ook al dateren die van enige tijd geleden. Uit het gehoorverslag en de bestreden beslissing blijkt verder dat rekening werd gehouden met verzoekers persoonlijke achtergrond en de algemene situatie in zijn land van herkomst. In het gehoorverslag kan worden gelezen dat de protection officer herhaaldelijk open vragen heeft gesteld, die verzoeker toelieten om uitgebreide verklaringen af te leggen over wat hem zou zijn overkomen. Er was ook bijstand van een tolk Dari, verzoekers advocaat was aanwezig en kon zijn opmerkingen geven op het einde. Hieruit blijkt dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van de verklaringen van verzoeker en de stukken in het administratief dossier afdoende rekening heeft gehouden met zijn leeftijd, maturiteit, evenals met de algemene situatie in zijn land van herkomst. Aldus werd rekening gehouden met het specifieke profiel van verzoeker, werden zijn rechten gerespecteerd en kon hij voldoen aan zijn verplichtingen.

Voorts besluit de Raad dat de aangehaalde tijdsloop van twee jaar tussen de feiten en het persoonlijk onderhoud en de beweerde traumatische ervaringen het gebrek aan coherente, consistente en gedetailleerde verklaringen over zaken die de kern uitmaken van zijn vrees geenszins verschonen. De Raad stipt hierbij aan dat het aangehaalde tijdsverloop en de beweerde traumatische ervaringen er niet aan in de weg staan dat van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij zeker de essentiële elementen ter ondersteuning van zijn verzoek op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Het loutere feit dat de gebeurtenissen zich lang geleden hebben voorgedaan kan niet verschonen dat verzoeker de elementen die essentieel zijn in zijn vluchtrelaas en de kern uitmaken van zijn vrees slechts vaag en oppervlakkig kan aanhalen.

Daarnaast wijst de Raad erop dat verzoeker geen documenten neerlegde ter staving van zijn beweerde geheugen-en concentratieproblemen en slaaptekort. Bijgevolg kan geenszins blijken dat verzoeker ten tijde van zijn interview bij de DVZ of tijdens zijn gehoor op het CGVS in de onmogelijkheid verkeerde of verhinderd was gedegen en volwaardige verklaringen af te leggen. De Raad besluit dat uit niets blijkt dat verzoekers psychologische staat een impact zou hebben gehad op zijn vermogen om aan de asielprocedure deel te nemen. Ondanks verzoeker gewag maakte van slaapproblemen en geheugenverlies bij aanvang van het persoonlijk onderhoud - waarover hij geen documenten neerlegde ter staving hiervan en stelde hiervoor niet naar de dokter te gaan -, verklaarde hij niets te willen toevoegen, al zijn problemen heeft kunnen vertellen en de vragen en de tolk goed begrepen te hebben

(persoonlijk onderhoud, p. 3, p. 21). Uit niets in de weergave van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker niet in staat was om op adequate wijze zijn vluchtmotieven uiteen te zetten. Daarenboven maakte hij in het kader van de vragenlijst "bijzondere procedurele noden" geen gewag van mentale problemen die het vertellen van zijn verhaal of zijn deelname aan de procedure internationale bescherming konden bemoeilijken (vragenlijst 'bijzondere procedurele noden' van 5 februari 2020).

Wat betreft verzoekers betoog dat hem duidelijk gevraagd werd kort te zijn in zijn antwoorden bij de DVZ, moet vastgesteld worden dat verzoeker hiermee voormelde pertinente weigeringsmotieven in de bestreden beslissing geenszins kan weerleggen. De Raad benadrukt in dit verband dat het feit dat het interview bij de DVZ korter en in andere omstandigheden verloopt dan dat op het CGVS, immers niets af doet aan de verwachting dat een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, bij het invullen van de vragenlijst op de DVZ de voornaamste elementen ter ondersteuning van zijn beschermingsverzoek aanbrengt. Hij dient dit zo volledig, correct en nauwkeurig mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielpcedure. Afgezien van het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon evenwel redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij voldoende coherente, nauwkeurige, consistente verklaringen aflegt over de omstandigheden en redenen van de voorgehouden vervolgingsproblemen.

De Raad benadrukt volledigheidshalve dat het gehoorverslag op de DVZ wordt opgesteld door een onpartijdige ambtenaar die er geen persoonlijk belang bij heeft de verklaringen van de kandidaat-verzoeker om internationale bescherming onjuist weer te geven en biedt als dusdanig de nodige garanties inzake objectiviteit. Het geniet, tot bewijs van het tegendeel, een vermoeden van wettigheid en overeenstemming met de werkelijkheid.

Verzoeker bekritiseert het gehoor bij de DVZ maar kan hiermee zijn uitdrukkelijke verklaringen niet in een ander daglicht stellen daar hij op het CGVS stelde geen opmerkingen of correcties te willen maken omtrent zijn verklaringen bij de DVZ (persoonlijk onderhoud, p. 4).

Waar verzoeker nog betoogt dat het irrelevant was voor hem om de identiteit van de districtsmedewerkers te kennen, overtuigt hij allermint. Immers wijst de Raad erop dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht kan worden dat die doorleefde en nauwkeurige verklaringen kan afleggen over de kern van zijn vrees. Het feit dat verzoeker hieraan verzaakt doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden vrees.

In zoverre verzoeker een gedwongen rekrutering vreest door de taliban wijst de Raad er volledigheidshalve op dat uit de meer recente landeninformatie er gewezen wordt op de elementen die het risico op gedwongen rekrutering vergroten met name: de leeftijd, gender (jonge mannen), de regio van herkomst (in geval van rekrutering door de IS) en de militaire achtergrond (EUAA, "Country Guidance: Afghanistan" van januari 2023, p. 63). Verzoeker toont geenszins aan onder dergelijk profiel te vallen, waardoor er niet volgehouden kan worden dat hij wel degelijk een risico loopt op gedwongen rekrutering door de taliban bij een terugkeer naar Afghanistan. Verzoeker die niet aantoonbaar te beschikken over enig militair profiel of bepaalde vaardigheden en die overigens bij zijn vertrek reeds meerderjarig was, blijft in gebreke enige elementen bij te brengen om een gedwongen rekrutering aannemelijk te maken gelet op de beschikbare actuele landeninformatie.

De Raad meent dat de door verzoeker neergelegde kopie van zijn taskara geen afbreuk kan doen aan het voorgaande omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen waartegen geenszins enig dienstig verweer wordt gevoerd.

Waar verzoeker in zijn eerste aanvullende nota opwerpt dat hij in Afghanistan, naast zijn werkzaamheden in een bakkerij, tevens een bekende zanger was die zong op trouweesten waarbij wordt gewezen op zijn deelname aan de "The Voice of Afghanistan" in 2013, en hij betoogt dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan herkend zal worden door de lokale bevolking en dat hij zal worden verklikt aan de taliban die hem zullen viseren omdat hij had deelgenomen aan voor hen 'onreine activiteiten', wordt op het volgende gewezen.

De Raad meent in de eerste plaats dat er ernstig afbreuk wordt gedaan aan deze nieuwe vrees nu verzoeker eerder geenszins gewag heeft gemaakt van een vervolgingsvrees wegens zijn profiel en activiteiten als zanger in Afghanistan, te meer hij werd gehoord na de machtsovername van de taliban. Verzoeker werd nochtans op het CGVS uitdrukkelijk gevraagd of hij nog toevoegingen had en of hij de gelegenheid heeft gehad om al zijn problemen te vermelden (persoonlijk onderhoud, p. 21).

Bovendien blijkt uit de stukken van het dossier dat verzoeker noch bij de Dienst Vreemdelingenzaken of op het CGVS noch in het verzoekschrift enigszins heeft gemeld dat hij, naast zijn werkzaamheden in zijn bakkerij, tevens actief was als zanger. Verzoeker maakte slechts melding van zijn werkzaamheden als bakker en daarvoor zijn werkzaamheden als loodgieter en zijn tewerkstelling in een medicijnenwinkel (persoonlijk onderhoud, p. 12; Verklaring DVZ van 5 februari 2021, vraag 12).

De Raad stipt hierbij aan dat van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, redelijkerwijze kan verwacht worden dat hij de voornaamste elementen ter ondersteuning van zijn beschermingsverzoek zo snel mogelijk en spontaan aanbrengt. Hij dient dit zo volledig, correct en nauwkeurig mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Dat verzoeker heeft nagelaten een vrees wegens zijn profiel als zanger aan te halen zowel bij de DVZ en op het CGVS alsook in zijn verzoekschrift, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan.

Daarnaast moet de Raad vaststellen, zelfs indien verzoekers profiel als zanger kan aangenomen worden, hetgeen hij staft met de neergelegde stukken middels zijn eerste aanvullende nota van 6 oktober 2023, verzoeker geenszins aannemelijk maakt dat hij thans wegens dit profiel zal vervolgd worden door de taliban.

Verzoeker toont niet aan dat hij omwille van zijn activiteiten als zanger zou beschouwd worden als iemand die de heersende religieuze, morele sociale normen overtreedt.

Uit de beschikbare informatie kan immers geenszins vastgesteld worden dat verzoekers profiel als zanger zou volstaan om aan te tonen dat verzoeker bij zijn terugkeer naar Afghanistan zou dreigen te worden geïdoleerd of vervolgd. Verzoeker dient de door hem aangevoerde vrees voor vervolging in concreto aannemelijk te maken, quod non in casu.

Elementen die het risicoprofiel bepalen zijn onder meer het geslacht (het risico is groter voor vrouwen), beroep (met name kunstenaars, kappers), gebied van herkomst en conservatieve omgeving, zichtbaarheid van de aanvrager en de overtreding (ook wanneer de overtreding in het buitenland plaatsvond), enz (EUAA, "Country guidance: Afghanistan" januari 2023, p. 75-77).

Bij de beoordeling of er sprake kan zijn van een vervolgingsvrees is bijgevolg nog steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij verzoeker op zijn eigen persoon betrokken elementen dient aan te dragen.

Hoewel verzoeker er terecht op wijst dat de taliban muziekinstrumenten vernielen en de taliban er voor bekend staan dat zij tegen muziek gekant zijn, waarbij in de beschikbare informatie melding wordt gemaakt van verschillende incidenten tegen artiesten, waaronder arrestaties, fysieke agressie, vernieling van muziekinstrumenten of huiszoekingen (EUAA, "Country guidance: Afghanistan" januari 2023, p. 75) moet de Raad vaststellen dat naast de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van de problemen die verzoeker ertoe hebben genoopt Afghanistan te verlaten, verzoeker geenszins concrete, recente, ernstige, aan zijn profiel van zanger gelinkte problemen aanhaalt.

De Raad dient hierbij te beklemtonen dat verzoeker bij de DVZ en op het CGVS overigens heeft nagelaten zijn activiteiten als zanger aan te halen en uitdrukkelijk heeft verklaard dat zijn laatste job in Afghanistan die in de bakkerij was alwaar hij van de vroege ochtend tot in de avond werkte (persoonlijk onderhoud, p. 12). Zodoende maakt verzoeker geenszins aannemelijk dat hij in Afghanistan effectief actueel bekend zou zijn als zanger nu hij deze activiteiten blijkbaar zelf niet belangrijk of relevant genoeg vond om eerder op te werpen.

Wat verzoekers deelname aan 'The Voice of Afghanistan' betreft, dient opgemerkt te worden dat in de eerste aanvullende nota wordt toegelicht dat hij in 2013 deelnam aan dit programma, aldus zeven à acht jaar voor zijn vertrek uit Afghanistan. Gezien het in zeven à acht jaren die volgden op zijn deelname aan 'The Voice of Afghanistan' niet tot enige vervolgingsfeiten gekomen is omwille van zijn deelname aan dit programma, en de taliban overigens ondanks deze deelname en ondanks zijn activiteiten als zanger op trouwfeesten, volgens zijn verklaringen zijn samenwerking eisten, is het niet aannemelijk dat verzoeker bij een terugkeer naar Afghanistan alsnog het risico zou lopen om hierdoor geïdoleerd of vervolgd te worden.

Verzoekers huidige deelname aan een zangwedstrijd in België kan geen ander licht werpen op voorgaande vaststellingen te meer verzoeker geenszins aantoonde dat de taliban daadwerkelijk op de hoogte zouden zijn van deze eenmalige deelname. De Raad wijst in dit verband op de vaststellingen onder punt 2.3.5.2. (infra).

Uit wat voorafgaat kan besloten worden dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoeker. De Raad meent bijgevolg dat verzoeker dan ook niet kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

2.3.5.2. Wat betreft een vrees omwille van een verwestering kan op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afgaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO Afghanistan Country Focus januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de facto-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht. (EASO "Afghanistan Country Focus", januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de de facto-talibanregering, evenals de provinciale de facto-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA "Afghanistan security situation" augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA "Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022", p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 45-48). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het de facto-ministerie in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het de facto-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate", van 15 juni 2022 in EUAA "Afghanistan security situation" augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft "zina" – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, "Taliban's impact on the population", juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("Ministry of Communications and Information Technology") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "immorele inhoud" te beperken. (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 44).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste

leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, "Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada", 8 December 2021 in EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA "Guidance Note" van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query "Afghan nationals perceived as 'Westernised'", 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (i) personen "die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (ii) personen die "verwesterd" zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn, noch als zodanig worden beschouwd omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid "to play the game". Het komt aan verzoeker toe in concreto aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele

beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de gedragingen van de verzoeker en diens zichtbaarheid (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “zina” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een geïntegreerde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verweerder in zijn aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “Country guidance: Afghanistan” januari 2023, p. 21 en 72-79).

Verzoeker laat de omstandige motieven in de bestreden beslissing aangaande een vermeende verwestering ongemoeid zodat de Raad die integraal kan bijtreden.

Er kan noch uit verzoekers verklaringen noch uit zijn verzoekschrift worden afgeleid dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde ‘besmet’ door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

Wat betreft verzoekers deelname aan een zangwedstrijd in België en zijn betoog in zijn eerste aanvullende nota dat hij door de lokale bevolking zal worden verklikt aan de taliban die hem zullen viseren omdat hij heeft deelgenomen aan voor hen ‘onreine activiteiten’ waarbij verzoeker vreest dat hij nooit meer zal kunnen zingen in Afghanistan, kan de Raad wijzen op bovenstaande vaststellingen onder 2.3.5.1. en verder opmerken dat hieruit niet kan worden afgeleid dat verzoeker zich fundamentele westerse maatschappelijke normen en waarden heeft geïnternaliseerd die raken aan zijn identiteit en morele integriteit waardoor een vrees voor vervolging in zijn hoofde zou kunnen worden vastgesteld, te meer verzoeker zijn activiteiten als zanger zelf niet eens belangrijk genoeg vond om aan te halen op het CGVS hoewel hij werd gehoord na de machtsovername door de taliban.

Verzoeker toont met zijn deelname aan een zangwedstrijd en de bijgebrachte foto’s geenszins aan dat hij zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er in zijn hoofde sprake is van gewijzigd gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van zijn identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat hij deze opgeeft, noch dat deze niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de islamitische waarden en normen. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft om een dreigende vervolging te ontlopen wegens niet naleving van heersende regels en normen in Afghanistan, en dit als uiting of toeschrijving van een politieke of religieuze overtuiging. Verzoeker blijft daartoe in gebreke.

Waar verzoeker middels een tweede aanvullende nota nog loonfiches bijbrengt en zijn tewerkstelling benadrukt moet de Raad opmerken dat, hoewel lovenswaardig, dit niet maakt dat hij niet in de mogelijkheid zou zijn “to play the game” of dat zijn gedragingen doordrongen zijn van een zodanig (onbewuste) verandering, dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde ‘besmet’ door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden.

Hierbij moet aangestipt worden dat verzoeker tot zijn dertig jaar in Afghanistan heeft verbleven alwaar hij vijf of zes jaar naar school ging en als loodgieter, in een medicijnenwinkel en bakkerij heeft gewerkt, waaruit kan worden afgeleid dat hij in Afghanistan gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen (Verklaring DVZ, p. 1; persoonlijk onderhoud, p. 12). Zodoende kan niet worden aangenomen dat verzoeker totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Hierbij wordt nog aangestipt dat verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan daar hij eerder aangaf dat zijn moeder, echtgenote, twee dochters, zus, de vrouw van zijn maternale oom, schoonbroer en schoonmoeder nog in Afghanistan verblijven (Verklaring DVZ, p. 2- 4; persoonlijk onderhoud, p. 6, p. 10-11). Daarenboven verklaarde verzoeker dat hij contact heeft met zijn echtgenote en moeder, hij zijn familie de dag voor het persoonlijk onderhoud gehoord had en zij het oké stellen (persoonlijk onderhoud, p. 11). Volledigheidshalve kan nog opgemerkt worden dat verzoeker zich nog steeds bedient van een tolk Dari en aanduidt dat de islam (soenniet) zijn religie is (Verklaring DVZ, p. 1; persoonlijk onderhoud, p.7).

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan in casu niet aangenomen worden dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en (een toegeschreven) verwestering.

2.3.5.3. Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “ernstige schade” in dit artikel heeft betrekking “op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet worden voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “Country Guidance: Afghanistan” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waardoor de actor-vereiste eveneens is vervuld. De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend worden voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond

speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen van of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Hierbij wordt nog volledigheidshalve aangestipt dat verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan daar hij eerder aangaf dat zijn moeder, echtgenote, twee dochters, zus, de vrouw van zijn maternale oom, schoonbroer en schoonmoeder nog in Afghanistan verblijven (Verklaring DVZ, p. 2- 4; persoonlijk onderhoud, p. 6, p. 10-11). Daarenboven verklaarde verzoeker dat hij contact heeft met zijn echtgenote en moeder, hij zijn familie de dag voor het persoonlijk onderhoud gehoord had en zij het oké stellen (persoonlijk onderhoud, p. 11). Bovendien wijst de Raad erop dat verzoeker verklaarde dat de kostprijs voor zijn reisweg 600 000 afghani bedroeg zijn moeder een huis bezit en hij voor zichzelf werkte in zijn bakkerij (Verklaring DVZ, p. 6, vraag 31 ; persoonlijk onderhoud, p. 7, p. 12, p. 21).

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending artikel 3 van het EVRM in casu buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

2.3.5.4. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Verzoeker, die werd geboren in de provincie Kandahar, verhuisde naar de provincie Kunduz alwaar hij meer dan tien jaar heeft gewoond tot aan zijn vertrek (Verklaring DVZ van 5 februari 2021, vragen 5 en 10).

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar (Kunduz, of zelfs Kandahar) een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Verzoeker brengt in casu geen informatie bij die een ander licht kan werpen op voorgaande analyse die gebaseerd is op de beschikbare actuele landeninformatie.

De Raad merkt nog op dat verzoeker door de loutere verwijzing naar algemene informatie geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.8. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.9. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop deze is gebaseerd. De motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.10. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. De Raad herhaalt dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud de mogelijkheid kreeg zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hij heeft zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.3.11. De uiteenzetting van verzoeker laat ook niet toe de schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

2.3.12. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes november tweeduizend drieëntwintig door:

H. CALIKOGLU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

H. CALIKOGLU